

Arrest

nr. 106 535 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 12 november 2009 werd een verzoek tot terugname op grond van artikel 16.1.c van de Dublinverordening gericht aan de Poolse autoriteiten.

Op 18 december 2009 bevestigde Polen akkoord te gaan met de terugname.

Op 19 januari 2010 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 18 februari 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 mei 2010 dienden verzoekers andermaal een asielaanvraag in.

Op 4 april 2011 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissingen tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 28 juli 2011, bij arresten nrs. X en X, werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd en het beroep verworpen door de Raad.

Op 14 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Tegen deze beslissing tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad.

Op 9 oktober 2012 werd de ongegrondheidsbeslissing van 14 juni 2012 ingetrokken.

Op 19 november 2012 werd bijgevolg, bij arrest nr. 91.632, de afstand van geding vastgesteld door de Raad.

Op 19 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

D., A. (RR:[...]) geboren te G. op [...]

D., T. (RR [...]) geboren te G. op [...]

+ kinderen:

D., K. geboren te G. op [...]

D., A. geboren op [...]

Nationaliteit: Rusland

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 11.10.2012 op naam van D., A. (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan in houden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Tsjetsjenië).

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 19 oktober 2012 werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Verzoekers lichten hun enig middel, bestaande uit 5 onderdelen toe als volgt:

Eerste onderdeel

"Doordat de bestreden beslissing identiek is aan de eerder ingetrokken beslissing dd 14/6/2012.

Terwijl dit in strijd is met de voorwaarden van een zorgvuldig bestuur want het kan toch niet zijn dat naar aanleiding van een hangend beroep een beslissing wordt ingetrokken, zodat het beroep doelloos wordt verklaard, om dan later opnieuw dezelfde beslissing te nemen, met precies dezelfde motieven.

Terwijl dit kennelijk onredelijk is en een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel dat er toch niet in kan bestaan dat men zijn fouten klaarblijkelijk toegeeft, om ze dan ostentatief te herhalen en de rechtzoekende totaal in de war brengt. Terwijl de rechtzoekende aldus helemaal niet meer begrijpt waarom het bestuur die beslissing neemt, dan wel intrekt.

Terwijl het bestuur minstens moet rekening houden met haar eerdere handelswijze om die beslissing in te trekken en minstens moest uitleggen waarom zij thans meent toch een identieke beslissing te kunnen uitvoeren; terwijl men daaromtrent totaal in het duister tast want dat de beslissing daaromtrent niets zegt."

Tweede onderdeel

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat het gaat om een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt maar dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Terwijl artikel 9ter §1 et §3 van de wet als volgt luiden :

[...]

Terwijl artikel 9 echter van toepassing is op 'drie verschillende situaties' die telkens moeten onderzocht worden, namelijk op een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen passende behandeling is

Dat die drie vragen moeten beantwoordt worden, dan wel dat er moet gemotiveerd worden waarom men van oordeel is dat er geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit bestaat.

Terwijl uit de respectievelijke standaard medisch attesten blijkt, zoals toegelicht werd in de aanvraag ogv artikel 9 ter:

Dat volgens de behandelend psychiater, Dr. D, de toestand van mijn cliënt compatibel is met een post traumatisch stress syndroom en ernstige fysieke letsels (craniale pijn, oogpijn met progressieve vermindering van het zicht (blindheid linkeroog en ernstige zichtproblemen rechteroog), en verlies gevoeligheid, slaperigheid, vermoeidheid, cephalgies, slapeloosheid, hyperangst, stress, flash backs) Die psychiatrische, psychologische en medicamenteuze behandeling vereist maar waarvan de prognose van "gereserveerd" tot "ongunstig" wordt beoordeeld door de psychiater.

Terwijl dus duidelijk blijkt op basis van de meegedeelde medische informatie dat verzoeker wel degelijk aan een ziekte lijdt die een reëel risico uitmaakt voor zijn fysieke integriteit, temeer daar hij dagelijks grote hoeveelheden pijnstillers slikt, die trouwens hebben geleid tot een opiaatverslaving;

Terwijl de bestreden beslissing tekortkomt aan een zorgvuldig onderzoek terwijl de in de wet geponeerde vraagstelling nochtans zeer duidelijk, precies en genuanceerd is.

Terwijl de bestreden beslissing ten onrechte deze eerste vragen buiten beschouwing laat.”

Derde onderdeel

“Doordat de bestreden beslissing ondanks de massa informatie van de psychiater en de psycholoog geen enkele inspanning heeft gedaan om hen te ondervragen, ondanks het feit dat zij van oordeel waren dat een terugkeer niet mogelijk is (medisch gezien) en de medicatie niet toegankelijk is.

Betrokkene vertoont immers een zeer aanzienlijke psychotraumatische symptomatologie tengevolge van het in zijn land ondergane geweld zoals hoofdpijn, slaapstoornissen, terugkerende nachtmerries, dissociatieve symptomen, spijsverteringsproblemen van nerveuze oorsprong, geïrriteerdheid, angst, hyperwaakzaamheid enz, en bovendien werd hij zwaar gekwetst aan zijn hoofd bij een raketaanval waardoor hij progressief het zicht verloor van zijn linkeroog en geteisterd wordt door helse pijn.

Terwijl er nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de psychiater en de psycholoog overtuigd zijn van het feit dat een terugkeer tegengeïndiceerd is en dat de medicatie niet toegankelijk is.

Terwijl immers op geen enkel ogenblik verwezen wordt naar de absolute contra indicatie van de psycholoog die telkens schrijft dat een terugkeer naar Tsjetsjenië verboden is omwille van de degradatie van zijn psychische toestand in dat geval wegens de levensomstandigheden aldaar die steeds aan het trauma en een aanhoudende onzekerheid herinneren.

Terwijl bovendien een minimaal zorgvuldig onderzoek vereist dat de arts-adviseur contact zou opgenomen hebben met de behandelende psychiater (specialist) die in zake de patiënt op volgt, temeer daar hij zelf geen enkele bijzondere expertise bezit inzake psychiater (RvV nr 92 444 dd 29/11/2012)

Het komt in laatste instantie in elk geval de administratie toe de toepasselijke wetgeving te respecteren en eventueel daaromtrent bijkomende instructies te geven aan de arts-adviseur.”

Vierde onderdeel

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat de adequate behandeling (voor de weerhouden PTSS) beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië.

Terwijl enerzijds de raadgevend geneesheer weerhoudt dat verzoeker een trauma heeft aan het hoofd met verlies van het linkeroog en chronische hoofdpijn, met invloed op de psyche in de vorm van een PTSS; dat er een opiaatverslaving bestaat; dat verdere psychiatrische en psychotherapeutische behandeling aangewezen is met oog voor de opiaatverslaving en dat de medicamenteuze behandeling essentieel bestaat uit een antidepressivum en een antipsychoticum.

Maar hij anderzijds alleen maar onderzoekt of gezegde geneesmiddelen beschikbaar zijn en opvolging door een psychiater bestaat, en dus geen enkele uitspraak doet over psychologische opvolging (dewelke immers nauwgezet wordt voorgeschreven en opgevolgd door de patiënt-verzoeker) en dewelke hij zelf aangewezen acht, noch over de gevolgen en de omgang met de opiaatverslaving, waarvan hij stelt dat daarvoor ook oog moet zijn.

Doordat de bestreden beslissing niet opmerkt dat er dus eigenlijk hiaten zitten in het medisch advies, hetwelk coherentie mist;

Doordat zij zich baseert enkel en alleen op de conclusie van de geneesheer die enkele vage bronnen citeert waaruit de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een deel van de noodzakelijke behandeling zou moeten blijken, - quod non trouwens.

Terwijl hij geenszins nagaat hoe het zit met de nochtans noodzakelijke psychotherapeutische behandeling door een psycholoog, die zeer onontbeerlijk is, zoals trouwens uit het administratief dossier blijkt.

Terwijl hij niet nagaat welke aandacht er zal kunnen geschonken worden aan de opiaatverslaving die inderdaad reëel is en zeer problematisch kan zijn/worden.

Terwijl er tenslotte geen enkele aandacht wordt besteed aan het toch wel zeer ernstige probleem aan de ogen/zicht waarvoor verzoeker ook opgevolgd wordt door een ophthalmoloog en al geopereerd werd.

Het komt in laatste instantie in elk geval de administratie toe de toepasselijke wetgeving te respecteren en eventueel daaromtrent bijkomende instructies te geven/vragen te stellen aan de arts-adviseur.

Terwijl hoe dan ook de zogenaamde beschikbaarheid van medicatie/psychiater betwist wordt omdat de vage bron helemaal geen garanties biedt voor een voldoende, concrete beschikbaarheid in Tsjetsjenië, waaruit verzoeker afkomstig is; dat een theoretische beschikbaarheid niet volstaat, temeer daar de geestelijke gezondheidszorg in Tsjetsjenië ondermaats is en de beschikbaarheid van professionele psychiatrie en psychotherapie tegengesproken wordt, zoals blijkt uit het OSAR rapport van 5/11/2011(4).”

Vijfde onderdeel

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat de behandeling toegankelijk is.

Terwijl de geciteerde bronnen eveneens zeer vaag zijn en geen enkele garantie bieden van een voldoende en algemene toegankelijkheid in Tsjetsjenië voor verzoeker. Terwijl het IOM country sheet de

situatie voor Rusland bespreekt maar niet voor Tsjetsjenië in het bijzonder. Terwijl hoe dan ook het onderzoek gebrekkig is, nu vertrokken werd van een gebrekkige diagnose (zie hierboven).

Terwijl ook de opgesomde projecten van Artsen zonder Grenzen enz, gedateerd zijn en geen concrete aanwijzing geven voor de toegankelijkheid van de uitgebreide begeleiding die verzoeker nodig heeft.

Terwijl de verwijzing naar het IMC niet relevant is omdat het gaat over primaire gezondheidszorg, hetgeen in het geval van verzoeker veruit ontoereikend is als men het over een adequate behandeling moet hebben, rekening houdend met de ernst van de toestand van verzoeker, die dus kampt met hevige en talrijke psychische en fysieke klachten.

Terwijl het tenslotte aberrant is om te denken dat een persoon met een zwaar PTSS met zware fysieke weerslag en die bijna blind is, bovendien opiaatverslaafd in staat zou moeten zijn om uit arbeid inkomen te verschaffen; het was dan misschien aangewezen dat de ambtenaar ook hieromtrent advies zou vragen aan zijn raadgevend geneesheer.

Terwijl, zoals uit het asiëdossier blijkt, de ouders van verzoeker al overleden zijn en het ook niet realistisch is om te denken dat vrienden of kennissen, die allen kampen met enorme economische problemen iemand die uit Europa komt, financiële hulp gaan verstrekken.

Doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen van haar beslissing.

Terwijl het voor zich spreekt dat verzoeker in geval van stopzetting en/of onderbreking een ernstig risico zal lopen op een onmenselijke en ontorende behandeling, temeer daar hij als zwaar psychische zieke met ernstige fysieke repercussies een erg kwetsbaar profiel heeft en niet zelf kan instaan voor het zoeken van oplossingen; dat hij absoluut moet omringd worden en door derden dient "verzorgd" te worden.

Terwijl reeds bevestigd werd in de recente Rechtspraak van de RvV (RvV 29/11/2012 , nr. 92444 en RvV 30/11/2012 nr. 92 661) dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. En meer nog dat zelfs indien men zou verwijzen naar artikel 3 EVRM het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld en er altijd een afweging wordt gemaakt van de ernst van de aandoening maar ook de beschikbaarheid van de vereiste zorgen , de medicatie in het herkomstland en de toegankelijkheid ervan, en nog of er al dan niet familie aanwezig is."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten in het laatste deel van het vierde onderdeel van het enig middel dat de motivering afdoende is door te verwijzen naar het rapport van OSAR van 5 oktober 2011 'Tchéchénie: traitement des PTSD renseignement de l'analyse – pays de l'OSAR', waaruit volgens verzoekers blijkt dat de beschikbaarheid van de medicatie en van de psychiater theoretisch is en niet volstaat. In hun vijfde onderdeel halen verzoekers aan dat de door verweerder geciteerde bronnen aangaande de toegankelijkheid vaag en gedateerd zijn. Zo stellen zij dat het IOM country sheet spreekt over de situatie in Rusland, maar niet voor Tsjetsjenië. Ze wijzen erop dat de projecten van Artsen zonder Grenzen gedateerd zijn en geen concrete aanwijzing zijn voor de toegankelijkheid van de uitgebreide begeleiding die verzoeker nodig heeft en dat de verwijzing naar het het IMC enkel gaat over primaire gezondheidszorg.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1.(...).

§ 2.(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7.(...).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, met zijn verwijzing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 11 oktober 2012 aanneemt dat de aandoening van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. De arts-adviseur is echter van mening dat *in casu* de aandoening geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Tsjetsjenië).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers voor de bestreden beslissing, in hun aanvulling van dossier per fax van 4 augustus 2012 naast het attest van 17 juli 2012 van psycholoog P.J. ook het bovengeciteerde rapport van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés van 5 oktober 2011 hebben voorgelegd. Daar waar de Raad vaststelt dat in het advies van de arts-adviseur van 11 oktober 2012 wel melding wordt gemaakt van dit attest van de psycholoog, blijkt dat in het geheel niet wordt gemotiveerd met betrekking tot het door verzoekers voorgelegde specifiek rapport aangaande de behandeling van PTSD in Tsjetsjenië en bij uitbreiding Rusland.

Dit rapport nuanceert sterk de informatie uiteengezet in het advies van de arts adviseur aangaande de gratis gezondheidszorg en stelt onder meer: “si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite, *dans la pratique cela ne se réalise souvent pas*. En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à l'assurance maladie obligatoire (payante). La personne a ensuite le droit de *se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle a souscrit à l'assurance maladie*. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave”. Uit het rapport blijkt verder dat geen centrum voor de behandeling van PTSD in Tsjetsjenië bestaat, er is enkel sprake van een islamitisch project met een sociale functie, een programma van Artsen zonder Grenzen in Ingoesjetië dat enkel Ingoesjeten ten laste neemt, een NGO-project dat geen enkele psychotherapie aanbiedt en een programma van International Medical Corps. Wat betreft dit laatste programma, voeren verzoekers aan dat dit enkel primaire gezondheidszorg biedt. De arts-adviseur verwijst overigens ook naar dit programma en betwist het primair karakter van die gezondheidszorg niet. Volgens het door verzoekers voorgelegde rapport verzorgt dit programma een

steun die niet aangepast is voor iemand die een professionele psychiatrische en psychotherapeutische behandeling nodig heeft.

Verder stelt het door verzoekers voorgelegde rapport dat voor personen die nood hebben aan een behandeling voor PTSD in Moskou en in Sint-Petersburg een behandeling bestaat, die betalend is en niet wordt terugbetaald door de verplichte ziekteverzekering. De consultaties in Moskou zouden tussen de 32 en 39 euro bedragen en kunnen enkel op ambulante wijze gevolgd worden, hetgeen impliceert dat de betrokkene ertoe gehouden zou zijn een kamer te huren in Moskou. Dit komt volgens het rapport op een kost van duizenden euro's voor de gehele behandeling in Moskou. Ook voor een behandeling in Sint-Petersburg is de kostprijs voor degenen die niet in de stad geregistreerd zijn volgens dit door verzoekers voorgelegde rapport onbetaalbaar.

De Raad stelt vast dat verweerder dit rapport, dat voor de bestreden beslissing werd voorgelegd, in het geheel negeert en dat het advies van de arts-adviseur aangaande de toegankelijkheid enkel verwijst naar bronnen die ofwel van minder recente datum zijn dan het rapport dat door verzoekers werd voorgelegd, ofwel van minder specifieke aard zijn. Verzoeker voert terecht aan dat het rapport van IOM hoofdzakelijk de algemene situatie in Rusland bespreekt. Waar dit rapport evenwel in enkele lijnen ingaat op de Tsjetsjeense situatie inzake gezondheidszorg, stelt dit op summiere wijze dat er sprake is van "construction works", "child care center", "children clinical hospital" een "maternity clinic" en dat voor de ziekenhuizen in "diagnostic equipment" en "ambulance cars" werd voorzien. Het is duidelijk dat het door verzoekers voorgelegde rapport meer specifieke informatie bevat aangaande de, door verweerder onbetwiste, problematiek van PTSD en van recentere datum is en de door de arts aangehaalde informatie tegensprekt.

Waar verweerder wel ingaat op de specifieke situatie in Tsjetsjenië, verwijst hij naar het hierboven reeds besproken International Medical Corps, en niet verifieerbare projecten van Artsen zonder Grenzen of de Interregional Non-Governmental Organisation. Wat betreft de laatste twee organisaties kan de Raad namelijk noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier opmaken van welke datum de projecten dateren. Er wordt enkel in de bestreden beslissing een datum vermeld van raadpleging, die dateert van 2010, zijnde van minder recente datum dan het door verzoekers voorgelegde rapport. Bijgevolg kunnen verzoekers gevolgd worden in het feit dat deze bronnen zeer vaag zijn en geen afdoende garantie bieden voor een toegankelijkheid tot de behandeling voor verzoeker.

Daar uit het bovenstaande blijkt dat de uitgedrukte motivering geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens van het dossier, stelt de Raad vast dat de motivering onafdoende is.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU